

Arrest

nr. 137 818 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 9 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet, met name Somalië te zijn ontvlucht omdat hij er gevlucht werd door de Al Shabaab die hem onder dwang hadden ingelijfd en zijn moeder en nonkel hadden vermoord.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een document neer opgesteld door Sheik Ahmed Abdillahi van de Kismayo District Court of Somalia d.d. 11 februari 2014.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad stelt vast dat de eerste asielaanvraag van verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2011 werd geweigerd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde Somalische nationaliteit omdat zijn geografische en politieke kennis over Somalië te wensen over liet en tevens zijn kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Bij arrest nr. 66 041 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de bestreden beslissing bevestigd en werden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De tweede asielaanvraag van verzoeker werd op 28 augustus 2013

door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat verzoekers verklaringen en de nieuwe elementen die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende zijn om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bij 's Raad arrest nr. 116 261 van 20 december 2013 werd het beroep van verzoeker met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet verworpen omdat verzoeker niet ter terechtzitting verschenen is en evenmin vertegenwoordigd is.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van 29 maart 2011 en 28 augustus 2013.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerdere asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Somalië volstaat niet aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt evenmin dat er in Somalië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 november 2014, stelt verzoekende partij dat zij thans een bijkomend en origineel stuk heeft ingediend afkomstig van een sjeik van haar dorp. Verzoekende partij wijst er op dat het document deels is opgesteld in de Engelse taal. Verzoekende partij voert aan dat wanneer haar kennis over haar land en plaats van herkomst gebrekkig is dit te wijten is aan het feit dat zij niet intelligent is. Verzoekende partij vervolgt dat zij reeds in een tweede asielaanvraag stukken ten bewijze van haar identiteit indiende, afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel. Zij preciseert dat deze stukken, waaronder een paspoort, door de ambassade werden afgeleverd op basis van een interview over haar land van herkomst en andere stukken die zij ten bewijze van haar identiteit voorlegde. Verzoekende partij betoogt dat deze stukken ingediend werden naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag en de Raad zich daar niet over uitgesproken heeft aangezien door problemen te wijten aan haar vorige advocaat zij verstek liet op de terechtzitting. Verzoekende partij besluit dat alle stukken samengenomen, met name het document van de sjeik en de stukken afgeleverd door de ambassade, en mede in aanmerking genomen dat ook haar zus, bij wie zij inwoont, in België verblijft en haar identiteit niet in vraag wordt gesteld, voldoende grond zijn om haar derde asielaanvraag aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan haar beweerde Somalische nationaliteit omdat haar geografische en politieke kennis over Somalië te wensen over liet en tevens haar kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Zo word in 's Raads arrest nr. 66 041 van 1 september 2011 het volgende geoordeeld: "(...)Verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit blijkt echter evenmin uit zijn verklaringen. De CGVS heeft verzoeker uitvoerig ondervraagd over de Somalische maatschappij en hem aldus de mogelijkheid geboden zijn nationaliteit aan te tonen nu gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is in het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke repulsie, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd en doorheen het leven verder geïllustreerd. Verzoeker meent dat hij "wel degelijk (...) kennis heeft van het clansysteem" en erin slaagde "om verschillende clans en subclans bij naam en onderverdeling te noemen (...) alsook te vermelden waar deze clans voornamelijk verblijven". Het volstaat echter niet om enkele namen van clans en/of subclans op te sommen, wat gemakkelijk kan worden opgezocht en ingestudeerd, verzoeker moet aantonen dat hij deze gegevens kent uit zijn leefomgeving. Aldus kan slechts blijken dat verzoeker noch de clans in zijn beweerde regio van herkomst kende, noch hun (machts)verhoudingen. Verzoeker

verklaarde immers dat de Bajuni er de meerderheid uitmaakten, dat er veel Hawiye wonen en slechts weinig Darod, terwijl uit algemene informatie blijkt dat Kismayo het woongebied is van de Darod en de Bajuni en de Hawiye er quasi niet voorkomen. De Raad ziet de relevantie niet van verzoekers opmerking "dat het CGVS voorbij gaat aan het feit dat deze percentages in tijd kunnen schommelen.. De aantallen van deze clans variëren van tijd tot tijd", nu hij niet in het minst de percentages concreetiseert en evenmin aantoont dat de informatie waar de commissaris-generaal zich op beroept niet correct of niet actueel zou zijn.

3.5. Verzoeker argumenteert dat hij "er wel in slaagde om alle belangrijke steden rondom Kismayo te benoemen, zijnde Jilib, Jamame, Afmadow, Buale en Qooqani" en "meent dat het CGVS niet kan verwachten dat verzoeker al de omringende kleine dorpen uit het hoofd kent. Verzoeker geeft wel blijk van de belangrijkste omliggende steden te kennen." Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de essentie niet ligt in de "geografische kennis" van Somalië maar van zijn directe omgeving. Hij verklaart niet waarom een volwassen man van 35 jaar geen omliggende dorpen kon noemen in de regio waar hij zijn hele leven verbleef, zelfs geen enkele dorpsnaam herkende wanneer deze hem worden voorgelegd (gehoorverslag CGVS, p. 16-18). Verzoeker kende wel een aantal namen van verder afgelegen dorpen of steden die niet in zijn leefwereld voorkomen en dus ingestudeerd moeten worden. Voorts wist verzoeker niet dat de rivier Juba door Kismayo stroomt ("zag die rivier nooit" gehoorverslag CGVS, p. 18), wat er ontegensprekelijk op wijst dat verzoeker nooit in Kismayo is geweest. Verzoeker biedt ten slotte geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid inzake lokale milities en hun leidinggevende figuren. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde Somalische nationaliteit en afkomst van Kismayo, Somalië laat staan aan zijn verklaringen er zijn gehele leven te hebben gewoond en gewerkt.(...)"

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar gebrekkige kennis over haar land en plaats van herkomst te wijten is aan het feit dat zij niet intelligent is, levert zij kritiek op motieven waarover reeds in het arrest nr. 66 041 van 1 september 2011 werd geoordeeld.

Wat betreft de documenten die verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, herhaalt de Raad dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, wat *in casu* aldus het geval is daar bij 's Raad arrest nr. 116 261 van 20 december 2013 het beroep van verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet werd verworpen omdat zij niet ter terechtzitting verschenen is en evenmin vertegenwoordigd is.

In het kader van haar derde asielaanvraag legt verzoekende partij geen bewijselementen voor die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Immers, het document opgesteld door Sheik Ahmed Abdillahi van de Kismayo District Court of Somalia d.d. 11 februari 2014 heeft een louter gesolliciteerd karakter en is niet bij machte de geloofwaardigheid van verzoekende partij te herstellen. Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 66 041 van 1 september 2011 maakt duidelijk dat er van geloofwaardige verklaringen omtrent de afkomst en de nationaliteit van verzoekende partij *in casu* geen sprake is. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er geen bewijswaarde gehecht worden aan het document opgesteld door Sheik Ahmed Abdillahi van de Kismayo District Court of Somalia d.d. 11 februari 2014.

Dat verzoekende partij inwoont bij haar zus, waarvan haar identiteit zou vaststaan, is niet meer dan een blote bewering en doet bijgevolg geen afbreuk aan voorgaande overwegingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS